

3

Vstala jsem nekřesťansky brzo a začala se chystat do školy.

Mamka ještě spala, naprosto vyčerpaná po včerejším zdobení, které pokračovalo dlouho do noci ještě potom, co jsem si šla lehnout. Přesto, že jsem si večer vzala od Caleba dost energie, byla jsem překvapivě unavená. Skoro jsem usnula ve sprše. Naštěstí jsem se ale nezbudila zase na stropě, což byl rozhodně pokrok.

Otřela jsem zamlžené zrcadlo, prohlédla si svůj odraz a zjistila, že se na něm celkem nic nezměnilo. Moje pleť teď byla o několik odstínů světlejší a dostala našedlý nádech starého kartonu. Červenobílý pramínek, který jsem nosila ve vlasech, začínal blednout a já si v duchu poznamenala, že ho budu muset znovu nabarvit. Taky už budu zase potřebovat vytrhat obočí, které vypadalo jako dvě chlupaté housenky, jež se usilovně chtějí sblížit. Obličej jsem stále měla dětsky baculatý, moje malé, plné rty volaly po jelením loji a moje brada existovala jen teoreticky.

Lilith nikdy nespí, ale dneska se zdála bdělejší než obvykle, vibrovala mi podél celé páteře a plnila mi oči smaragdovou září. Možná si myslela, že už jsem zapomněla na ten včerejší incident. To určitě. To se hned tak nestane. Musela jsem sice svoje vyšetřování prozatím odložit, ale rozhodně toho nenechám. Vytáhla jsem ze skříňky nové balení hnědých kontaktních čoček a do každého oka si vložila jednu, abych tak skryla Lilithinu přítomnost a všechno, co k ní náleželo.

Všeobecné obžerství na Díkůvzdání se nepříjemně projevilo na obvodu mého pasu, takže se mi zdálo, že se mi všechny moje džíny při pokusech o zapnutí vysmívají. Naši vnitřní spolubydlící obvykle spalovali energii poměrně rychle a člověk by si býval pomyslel, že to bude zahrnovat i kalorie. Jenže ne v mém případě, protože na světě neexistuje žádná spravedlnost a já byla v životě odsouzená k nezdaru. Caleb se mohl cpát víc než zápasník sumo, a stejně měl na břiše

vyrýsovaný pekáč buchet, kdežto já měla kolem pasu pořádnou pneumatiku.

S myšlenkou na Caleba jsem se pustila do své nuzné snídaně sestávající ze suchého toustu s pořádnou porcí sebenenávisti. Ale moje deprese rozhodně nebyla natolik hluboká, abych nedokázala ocenit další fázi předvánočního šílení.

Fáze druhá: dům.

Mamčina výzdoba rozhodně vdechla Marshalllovské rezidenci život. Kolem dveřních rámu visely girlandy a ve všech pokojích byly v nejrůznějších koutech rozmístěné mašle a snítky jmelí. Celý dům voněl díky svíčkám v obýváku po jablkách se skořicí. Bylo to vkusné a rafinované a jen opatrně barevné, což jen dokazovalo, že méně je skutečně více.

Zatroubení klaksonu se zvenku ozvalo právě ve chvíli, kdy jsem dopjela pomerančový džus. Caleb se ani neobtěžoval dojít až ke dveřím, lump jeden.

Vyběhla jsem ven a cestou sbalila svoji bundu a zimní kabát, který mi Caleb už před nějakým časem půjčil. Rozhlížela jsem se po své školní brašně a peněžence, ale pak mi došlo, že jsou ještě stále v mojí skříňce ve škole. Ty neustálé výpadky mě vážně rozhodily z mého rytmu, ale aspoň jsem byla stále ve střehu. Měla jsem před sebou misi a nehodlala jsem to vzdát, dokud se nedopátrám odpovědí.

Auta i střechy domů byly pokryté jemným popraškem námrazy. Za korunami stromů pomrkávalo ranní slunce a dodávalo namrzlým povrchům skleněný lesk. Přeběhla jsem křupající trávu až ke Calebovu džípu, a ještě že jsem si pospíšila, protože to vypadalo, že se Caleb chystá každou vteřinou odsvištět. Naskočila jsem do vozu a nastavila tvář proudu horkého vzduchu, který se linul z průduchu topení.

„Dobré ráno!“ zatrylkovala jsem vesele a odhodlaně, jen abych ho naštvála.

Caleb místo odpovědi něco zavřel a dál skrz sluneční brýle zíral přímo na silnici před sebou. Můj Cukrouš rozhodně nebyl zrovna ranní ptáče, což taky vysvětlovalo, kde se vzala moje únava. Od něj.